

Az ellenállás a rendszerváltás 17. esztendejében téma lett. Gyurcsány Ferencet korteskörútján minduntalan kifütyülik, belefojtják a szót, van, ahol meg sem tudja tartani beszédét. Az MSZP által szervezett népi baloldal beszélgetéseinek is fő témája lett az ellenállás, és az összejövetelen úgy szavazták meg a kormány programjának a támogatását, hogy nem szavaztak róla. A traumatológus orvosok jogos bérkövetelése előtt meghátrált a kormány. Az Akadémiától a falusi önkormányzatokig és bölcsődei dolgozóikig, az egyetemistáktól a nyugdíjasokig nincs olyan réteg, egyesület, amely ne valamilyen ellenálláson, sztrájkon, kormánybuktatáson törné a fejét. Mindenki elégedetlen. Az egyre szűkülő kormánytámogató körön, nagy pénzeket szakító részvénytársaságok vezető körein és a bankár- és médiaértelmiségen kívül nincs híve ennek a kormánynak és – ez már elsősorban a MIÉP felvilágosító munkájának és kitartó harcának köszönhető – nincs már híve a rendszernek. A nagy tömeg azonban, amely nem híve semmilyen rendszernek, még közömbös, mozdulatlan, nem megy el választani, népszavazni, hallgat, fél és vár. De a társadalmi közép-rész, a dolgokat cipelő, alkotó, ha hagyják teremtő közép, már rendszerellenes.

Az elégedetlenség, pontosan úgy, ahogy a MIÉP megmondta, az elmaradt rendszerváltás csődje és a kétpártrendszer következménye. Nem téveszthet meg senkit, hogy az elégedetlenség kiváltója Gyurcsány és a programja, a csomagja, a hülyesége. A bajok ugyanis szervi bajok, orvoslásukra csak gyökeres változtatások, egy új rendszer felépítése keretében kerülhet sor. Ahogyan azt a közelmúltban is leírtam ezeken a hasábokon, és ahogyan azt a MIÉP minden tömeggyűlésén hirdetjük. A sorrend a következő: a kormány gyors eltávolítása, Demszky hasonlóképpen leváltása és Budapestnek, valamint a médiumoknak a zsidó kézből való kiragadása, a két rosszindulatú, magyarellenés erőnek, a jelenlegi MSZP-nek és az SZDSZ-nek a politikai hatalomból való teljes kivezetése, aztán alkotmányozó nemzetgyűlés, új nemzeti országgyűlés és nemzeti kormány megválasztása. Ennek kell tisztáznia, hogy fenntartja-e alárendelt, befizetéseinken alapuló kapcsolatunkat az EU-val és az ide benyomult külföldi tőkével. Maradhat itt ez a tőke, ha megfizeti azt az adót és azt a bért, amit mérete és jövedelme szerint meg kell fizetnie, és amivel a nemzeti fennmaradáshoz hozzá kell járulnia. Ennek az új, valóban rendszert váltó magyar kormánynak kell rendelkeznie a föld- és a birtokviszonyok felől, és ennek kell egy valóban takarékos, de gondoskodó, szociális piacgazdaságot működtető magyar államot, egy magyar végvárat felépítenie.

A MIÉP igazságainak teljességét kell végre felismerni. Magyaraként, népként, nemzetként való megmaradásunk alapfeltétele egy ilyen teljes rendszerváltás. A MIÉP gondolkodásának és egész működésének a lényege, hogy semmilyen ellenállás soha nem öncél és nem választási trükk, hanem minden a magyar megmaradásnak van alárendelve. Mi nem azért álltunk ki a Horn-kormány sötét napjaiban a Metész mellett, nem azért kiáltottuk teli torokból a Kossuth téren, hogy „Bux, Gyula!”, hogy választást nyerjünk, hanem azért, hogy példát mutassunk akkor, amikor mindenki hallgatott. Nem azért mentünk le Söjtörrre belefojtani a szót Medgyessybe, hogy egy bábra vesztegessük az időnket, hanem azért, mert amit pártjaival együtt elkezdett volna meghirdetni Deák Ferenc szülőföldjén, halálának centenáriuma, a kiegyezést, a jobb és a bal, pontosabban a nemzetellenes erők és a nemzet között veszélyesnek és üldözendőnek találtuk. Nincs és nem lehet velük kiegyezés.

Most, lám, ismét elővették a kiegyezés gondolatát, mert mindig előveszik, ha veszélyben látják az uralmukat. Most csődben vannak. Közel vannak a teljes megsemmisüléshez. Ezért habzik a szájuk a nemzeti összefogástól, a kiegyezéstől, a „csináljuk együtt”-től. A rendszerváltás idején, 1990-ben ugyanez folyt belőlük tolerancia címen. Bezzeg 1957-ben, amikor a szovjet csapatok hatalomra segítették a Kádár–Apró–Dögei csapatot, hallani sem akartak a toleranciáról,

szákszámra akasztották a forradalmárokat, a magyarság színe javát. De a mi szégyenünk, valamennyiőnké, hogy most, ötven év múlva még mindig csak egy elképesztően rossz, rabló, nemzetgyilkos csomag, egy kiárusítás miatt kérnek toleranciát, kiegyezést. Amit közben raboltak, arról hallgatnak. Azt még csak szét sem kell osztani. A mi közös bűnünk, hogy eddig eltűrtük őket. S még mindig vannak köztünk vagy ide beépített, vagy gyáva, vagy vak emberek, akik belemennének ebbe a politikai kegyelmezésbe, összeállításba. Nem! S ez is a mi helyes eszménk: ötvenhat ötvenedik évfordulóján az MSZP-s és SZDSZ-es hazaárulókkal nincs egyezés, nincs parola. Most végre végig kell menni az úton, és ki kell füstölni őket a politikai életből. Köszönjék meg, hogy csak abból. Az életből nem füstöli ki őket a nemzet, noha természetesen sok közülük azt is megérdemelné.

Ne dőljön be senki az ezen szavak hatására belőlük felbőgő vádnak, hogy ez a kifüstölés nem demokrácia. Nem, a megfizetetlen ápolónő, a bezárt iskola, az eladott óbuda sziget, a lopott, összeharácsolt milliárdok, a bezárt üzemek, a fel nem vásárolt termékek, a kényszerből paragon hagyott föld és a meg sem szülhető gyermek – az nem demokrácia. A beteges kétpártrendszer, az egykori rendszerváltó készülődésű Magyar Demokrata Fórum végtelen elaljasodása, átállása, elrothadása, az nem demokrácia. Gyurcsány, Hiller, Apró Piroska néni és az ő házanépe, Kuncze, Horn Gabi. A buzeránsok tolongása a hírnév forgóajtajában, valamint Katona Kálmán, Dávid Ibolyka, Boross Péter és Pető, Leisztinger milliárdjai, Bokros Lajos utóvilágbanki pofázása, az nem demokrácia.

A MIÉP igazságait egyetlen szóban össze lehet sűríteni: elég. Aztán persze lehet kárörvendeni, sopánkodni és mancsokat dörzsölni a MIÉP zsugorodásán, az elhallgatás eredményességén, lehet igazságainkat, eszméinket elszipkázni, felhasználgatni, választási szerző ideológiává megtenni, csak egyet nem tanácsos most már ebben a végső állapotban: nem ellenállni. Kiegyezni és megbocsátani, 56 októberében kezet nyújtani és a lázadás tüzét kihúnyni hagyni. Ennek az alkalomnak az elszalasztása – tessék jól megérteni ezt a figyelmeztetést is – végzetes a magyarságra nézve. Mert soha ennyire alkalmatlan, mihaszna, gyenge és pucér ez a magát balliberálisnak mondó, de se nem bal, se nem liberális tandem nem volt, mint ma. Mert Horn után Medgyessy végzetes ballépés volt. Ha Horn IQ-ját kettőnek vesszük, a Medgyessy 0,5, a Gyurcsányé pedig a Hillerével együtt is csak 1. De ezt még terheli az elmebaj egy különös esete, amely az állandó szorongásból keletkezik. Az az ember, akin nagy az a kabát, amit visel, állandóan szorong, mert nem tudja hol van. Ebben a mostani MSZP– SZDSZ-ben vannak az előtérben állók között is tehetséges, mindig talpraesők, Szilvásy, Marosánt megszegyenítő duma-Gyurik, de az egész együtt már túlrett, a kor semmilyen követelményének meg nem felelő társulat. Feltöltött bünszövetkezet. A mai magyar helyzet képtelensége abból is előáll, hogy azok kormányoznak, akik a legjobban megszédtek magukat, és utolérte őket a meggazdagodott, kitömött maffiák sorsa, az elkényelmesedés. Mindenük megvan, a magyarsággal – azt hiszik legalábbis – akkor babrálnak ki, amikor akarnak, már van a tenyerükből étkező ellenzékük, majdnem minden pozíciót elfoglaltak, hátradőlnek a fotelban. Pedig ezt egy maffiózónak nem szabad.

Bizonyíték? Egy becsületes, reális konvergenciaprogramot nem tudtak összehozni. Hiába mondanak akármit megfizetett elemzőik, hiába üdvözli Brüsszel ezt a vacakságot félszívvel, ez csak egy tákolmány, mert sem az egész kormány, sem az egyes ágazati minisztériumok nem tudtak egy épkezláb kilábalási tervet elkészíteni. S még hozzá abból a csődből, abból a válságból, amit ők hoztak össze, amelynek minden elemét ismerték. Célként csak a hatalom megszerzését tűzték maguk elé, a választások megnyerését tartották szem előtt és a következő kormányzásra nem gondoltak. Győzelmükkel megoldhatatlan helyzetbe kerültek: nem volt kire

hátramutogatniuk. A leninisták végzete érte utol őket: amikor már mögöttük is a saját korszakuk és a saját bűneik vannak, és nincs kire-mire hátramutogatni, akkor jön a gyilkos impotencia. Képünk ezt a pillanatot ábrázolja. Beállt a teljes államvezetési, politikai impotencia. Vagy elszántan gyilkolnak, szíjat hasítanak a kielégítetlen aszszony hátából, vagy eltűnnek a süllyesztőben. Ezért kell nekik a kiegyezés, a nemzeti összefogás. Hátha lehet még egy mások által összehozott orgazmust privatizálni.

Ne felejtsük el a sorsszerű, istenítélet erejű természeti jelenségeket sem. Az utolsó csapást az a szélvihar mérte rájuk, amely augusztus huszadikán csapott le Budapestre. Végsőképpen az a szánalmas vinnyogás, az a felelősségáthárítás leplezte le őket, amellyel ennek a szélviharnak az áldozataiért való felelősséget szétosztották beosztottaik között. Ezt már mindenki megértette. Ilyen csiszlikék nem lehetnek kormányon, mondta ki az ítéletet a magyar nép, sajnos egyelőre még nem elég hangosan. De valószínűleg végérvényesen.

Most tehát az a kérdés, hogy ezt a végérvényes ítéletet meghallja-e az, vagy meghallják-e mindazok, akiknek módjuk és lehetőségük van a nemzeti ellenállás megszervezésére, a kormány megdöntésére. A Fidesz szeptember 23-ára aláírásgyűjtéssel is alátámasztott választási gyűlést szervez a Hősök terére. Meg akarja nyerni az önkormányzati választást. Ez jó cél, de kevés. Most bizonyára sokkal több szavazat esik a Fidesz jelöltjeire, mint a Gyurcsány-kreatúrákra, és az önkormányzatok a vidéki függetlenekkel együtt nemzetiszínűekké válnak. Helyes. De ez is kevés. Azonnal el kell kezdeni a nemzeti ellenállás megszervezését, akár az általunk javasolt Október Bizottság megszervezésével, akár általános sztrájk és más megmozdulások kezdeményezésével. Vállalni kell az állam ideiglenes csődjét és a Gyurcsányék által végveszélyükben felfújt válsághelyzetet. Igen, lesz áramkimaradás, közlekedési csőd, működésképtelenség, drágulás, összetűzések – bár azok nem nagyon lesznek, hiszen már nincs kivel összetűznie a nemzeti oldalnak (hacsak nem a Munkásőrség elhízott bankáraival) – és a kormány lemondása után egy ideiglenes kormány felállítása. A MIÉP nem akar elébe kanyarodni a Fidesz rendezvényének, hanem figyelmeztetni akar. Azért rendezünk előző nap, szeptember 22-én, pénteken délután tiltakozó, kormányellenes felvonulást a Rákóczi úton, a Nagy Fejedelem szabadságharcára is emlékeztetve, és a magyarság végtelen szenvedéseiből származó kötelességekre hívva fel a figyelmet, hogy a másnapi gyűlés töltődjek fel radikalizmussal, rendszerváltató szándékokkal, a Fidesz végre lépjen túl önmagán, feleljen meg annak, amire méretei kötelezik, amire a belé vetett nemzeti bizalom is predestinálja.

A Fidesz által ajánlott köztársasági elnök van hivatalban jelenleg. Ez is kivételessé teszi a helyzetet és a lehetőségeket. A köztársasági elnök egy távolabbi időpontra írja ki az általános választásokat, hogy addig összeülhessen az alkotmányozó nemzetgyűlés, amelybe az SZDSZ és az MSZP kivételével minden párt és szervezet küldhet tárgyaló felet, de amely végső soron az akadémiák és az egyházak, a szövetségek, a nemzeti pártok képviselőiből és a társadalom minden rétegének képviselőiből állna össze, és rendeltetése csak egy alkotmány kidolgozására volna. Ilyen már volt, Nemzeti Kerekasztalnak hívták, de csak módosította az alkotmányt. Az új alkotmányt megint az alkotmányozó nemzetgyűlés által megszabott feltételek között megválasztott új Országgyűlésnek kellene elfogadnia. Az egész folyamatban semmi lehetetlen nincs, csak akarat kell hozzá és annak belátása, hogy ez a pióca kormány ilyen gyenge még soha nem volt. (A pióca akkor a leggyengébb, amikor degeszre szívta magát vérrel.)

Egyetlen mondatnak kellene az új alkotmányban mindenképpen megmaradnia a régiből, az elsőnek: Magyarország szociális piacgazdaság.

Ne féljen senki a zűrzavartól és a nélkülözéstől, ami ezzel a megoldással szükségképpen

Megmaradni

Írta: Administrator

2006. szeptember 21. csütörtök, 13:22 -

együtt jár. A magyar nép józan és bölcs. Ezt a programot, természetesen széles körű megvitatás után, meg lehet valósítani. egyetlen dolgot nem szabad most: halogatni. Minél tovább halogatjuk, annál gyengébbek leszünk, minden bajunk forrása a halogatás. Pro pátria et libertate! „Aki magyar, velünk tart!”